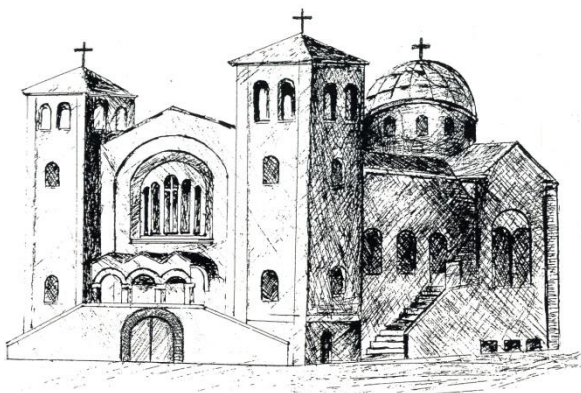

Ecumenical Patriarchate
Greek Orthodox Metropolis of New Jersey
ASCENSION

Greek Orthodox Church
FAIRVIEW - NEW JERSEY
Weekly Bulletin
Sunday, December 6, 2020
10th Sunday of Luke

Οικουμενικόν Πατριαρχεῖον
Ιερὰ Μητρόπολις Νέας Ιερσέης
Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία
ΘΕΙΑΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ
ΦΕΡΒΙΟΥ ΝΕΑΣ ΙΕΡΣΕΗΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ
Rev. Christos L. Pappas, Protopresbyter

**Light a Candle & Say a Prayer at
Ascension Church, Fairview, NJ**

*"I am the light of the world;
he who follows me will not walk in darkness
but will have the light of life." (John 8:12)*

To light a candle, please click the link below
and after you select the candle(s)
that you would like us to light and before pressing the
"Place Order" button,
please submit the names of your loved ones,
those who are alive and/or those
who have departed this life.
Your candles will be lit at the next Liturgy or service.
Thank you and God bless!

<http://ascensionfairviewnj.square.site/>

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

Κυριακή, 6 Δεκεμβρίου, 2020

Ι΄ Λουκά – Νικόλαος ο Θαυματουργός

8:30 π.μ. – 11:30 π.μ. Όρθρος, Θεία Λειτουργία

Δευτέρα, 7 Δεκεμβρίου, 2020

Αμβροσίου, Αθηνοδώρου

9:00 π.μ. – 10:30 π.μ. Όρθρος, Θεία Λειτουργία

Τρίτη, 8 Δεκεμβρίου, 2020

Προεόρτια Συλλήψεως Ἄννης

9:00 π.μ. – 10:30 π.μ. Όρθρος, Θεία Λειτουργία

6:00 – 7:00 μ.μ. Παράκληση

Τετάρτη, 9 Δεκεμβρίου, 2020

Σύλληψις Αγίας Ἄννης - 9 – 10:30 π.μ. Όρθρος, Θεία Λειτουργία

Ελληνικό Σχολείο – Διαδικτυακή διδασκαλία

Πέμπτη, 10 Δεκεμβρίου, 2020

Μηνάς Ερμογένης - 9:00– 10:30 π.μ. Όρθρος, Θεία Λειτουργία

Παρασκευή, 11 Δεκεμβρίου, 2020

Δανιήλ, Λουκάς Στυλίου

9:00 π.μ. – 10:30 π.μ. Όρθρος, Θεία Λειτουργία

Ελληνικό Σχολείο – Διαδικτυακή διδασκαλία

Σάββατο, 12 Δεκεμβρίου, 2020

Σπυρίδων ο Θαυματουργός

9:00 π.μ. – 11:00 π.μ. Όρθρος, Θεία Λειτουργία

Κυριακή, 13 Δεκεμβρίου, 2020

ΙΑ΄ Λουκά - 8:30 π.μ. – 11:30 π.μ. Όρθρος, Θεία Λειτουργία

SCHEDULE OF SERVICES

Sunday, December 6, 2020

10th Sunday of Luke

8:30 a.m. – 11:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Monday, December 7, 2020

Ambrose, Athenodoros

9:00 a.m. -10:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Tuesday, December 8, 2020

Forefeast Conception Theotokos

9:00 a.m. – 10:30 a.m Orthros, Divine Liturgy

6:00 p.m. – 7:00 p.m. Paraklisis

Wednesday, December 9, 2020

Conception of Theotokos, 9 – 10:30 a.m Orthros, Divine Liturgy

Greek School Virtual Teaching

Thursday, December 10, 2020

Menas, Hermogenes, 9 – 10:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Friday, December 11, 2020

Daniel & Luke Stylite

9:00 a.m. – 10:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Greek School Virtual Teaching

Saturday, December 12, 2020

Spyridon the Wonderworker,

9:00 a.m. – 11:00 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Sunday, December 13, 2020

11th Sunday of Luke, 8:30– 11:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

**Prokeimenon. Grave Mode.
Psalm 115.15,12**

Precious in the sight of the Lord is the death of his saints.

Verse: What shall I render to the Lord for all that he has given me?

The reading is from St. Paul's Letter to the Hebrews 13:17-21

Brethren, obey your leaders and submit to them; for they are keeping watch over your souls, as men who will have to give account. Let them do this joyfully, and not sadly, for that would be of no advantage to you. Pray for us, for we are sure that we have a clear conscience, desiring to act honorably in all things. I urge you the more earnestly to do this in order that I may be restored to you the sooner. Now may the God of peace who brought again from the dead our Lord Jesus, the great Shepherd of the sheep, by the blood of the eternal covenant, equip you with everything good that you may do His will, working in you that which is pleasing in His sight, through Jesus Christ; to whom be glory for ever and ever. Amen.

**Προκείμενον. Ἦχος βαρύς.
ΨΑΛΜΟΙ 115.15,12**

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν
ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Πρὸς Ἑβραίους 13:17-21 τὸ ἀνάγνωσμα

Ἀδελφοί, πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν, καὶ ὑπέικετε· αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ὡς λόγον ἀποδώσοντες· ἵνα μετὰ χαρᾶς τοῦτο ποιῶσιν, καὶ μὴ στενάζοντες· ἀλυσιτελὲς γὰρ ὑμῖν τοῦτο. Προσεύχεσθε περὶ ἡμῶν· πεποίθαμεν γὰρ ὅτι καλὴν συνείδησιν ἔχομεν, ἐν πᾶσιν καλῶς θέλοντες ἀναστρέφεσθαι. Περισσότερως δὲ παρακαλῶ τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν. Ὁ δὲ θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁ ἀναγαγὼν ἐκ νεκρῶν τὸν ποιμένα τῶν προβάτων τὸν μέγαν ἐν αἵματι διαθήκης αἰωνίου, τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν, καταρτίσαι ὑμᾶς ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ εἰς τὸ ποιῆσαι τὸ θέλημα αὐτοῦ, ποιῶν ἐν ὑμῖν τὸ εὐάρεστον ἐνώπιον αὐτοῦ, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

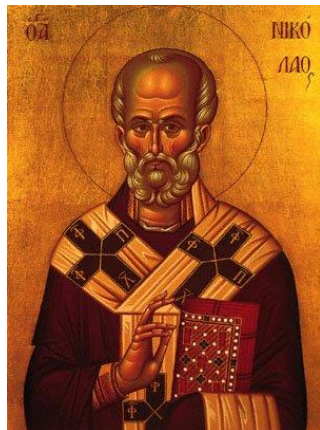
The Gospel According to Luke 13:10-17

At that time, Jesus was teaching in one of the synagogues on the sabbath. And there was a woman who had a spirit of infirmity for eighteen years; she was bent over and could not fully straighten herself. And when Jesus saw her, he called her and said to her, "Woman, you are freed from your infirmity." And he laid his hands upon her, and immediately she was made straight, and she praised God. But the ruler of the synagogue, indignant because Jesus had healed on the sabbath, said to the people, "There are six days on which work ought to be done; come on those days and be healed, and not on the sabbath day." Then the Lord answered him, "You hypocrites! Does not each of you on the sabbath untie his ox or his donkey from the manger, and lead it away to water it? And ought not this woman, a daughter of Abraham whom Satan bound for eighteen years, be loosed from this bond on the sabbath day?" As he said this, all his adversaries were put to shame; and all the people rejoiced at all the glorious things that were done by him.

Ἐκ τοῦ Κατὰ Λουκᾶν 13:10-17 Εὐαγγελίου τὸ Ἀνάγνωσμα

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, Ἦν δὲ διδάσκων ἐν μιᾷ τῶν συναγωγῶν ἐν τοῖς σάββασι. καὶ ἰδοὺ γυνὴ ἦν πνεῦμα ἔχουσα ἀσθενείας ἔτη δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ ἦν συγκύπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακῦναι εἰς τὸ παντελές. ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς προσεφώνησε καὶ εἶπεν αὐτῇ· γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου· καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ τὰς χεῖρας· καὶ παραχρῆμα ἀνωρθώθη καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν. ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἀρχισυνάγωγος, ἀγανακτῶν ὅτι τῷ σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς, ἔλεγε τῷ ὄχλῳ· ἕξ ἡμέραι εἰσὶν ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι· ἐν ταύταις οὖν ἐρχόμενοι θεραπεύεσθε, καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου. ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ ὁ Κύριος καὶ εἶπεν· ὑποκριτά, ἕκαστος ὑμῶν τῷ σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βοῦν αὐτοῦ ἢ τὸν ὄνον ἀπὸ τῆς φάτνης καὶ ἀπαγαγὼν ποτίζει; ταύτην δέ, θυγατέρα Ἀβραὰμ οὖσαν, ἣν ἔδησεν ὁ σατανᾶς ἰδοὺ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη, οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου; καὶ ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ κατησχύνοντο πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ, καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἔχαιρεν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐνδόξοις τοῖς γινομένοις ὑπ' αὐτοῦ.

Άγιος Νικόλαος Αρχιεπίσκοπος Μύρων της Λυκίας, ο
Θαυματουργός

Ο Άγιος Νικόλαος γεννήθηκε τον 3ο αιώνα μ.Χ. στα Πάταρα της Λυκίας, από γονείς ευσεβείς και πλουσίους και έδρασε την εποχή των αυτοκρατόρων Διοκλητιανού (284 - 304 μ.Χ.), Μαξιμιανού (286 - 305 μ.Χ.) και Μεγάλου Κωνσταντίνου. Σε νεαρή ηλικία έμεινε ορφανός και κληρονόμος μιας μεγάλης περιουσίας. Αλλά ο Νικόλαος, εμπνεόμενος από φιλόανθρωπα συναισθήματα, διέθετε την περιουσία του για να ανακουφίζει άπορα, ορφανά, φτωχούς, χήρες, στενοχωρημένους οικογενειάρχες. Ένας μάλιστα, θα διέφθειρε τις τρεις κόρες του, προκειμένου να εξασφαλίσει χρήματα. Όταν το έμαθε αυτό ο Νικόλαος, μυστικά σε τρεις νύκτες εξασφάλισε την προίκα των τριών κοριτσιών, αφήνοντας 100 χρυσά φλουριά στην κάθε μία. Έτσι, οι τρεις κόρες αποκαταστάθηκαν και γλίτωσαν από βέβαιη διαφθορά. Στην συνέχεια αφιερώθηκε στον ασκητικό βίο, λόγω όμως της ξεχωριστής αρετής του τιμήθηκε, χωρίς να το επιδιώξει, αρχικά με το αξίωμα του Ιερέα στα Πάταρα και συνέχεια με το αξίωμα του

αρχιεπισκόπου Μύρων. Από τη θέση αυτή καθοδηγούσε με αγάπη το ποίμνιό του και ομολογούσε με παρρησία την αλήθεια. Για το λόγο αυτό συνελήφθη από τους τοπικούς άρχοντες και ρίχτηκε στη φυλακή. Όταν όμως ανήλθε στον αυτοκρατορικό θρόνο ο Μέγας Κωνσταντίνος ελευθερώθηκαν όλοι οι χριστιανοί και έτσι ο Νικόλαος επανήλθε στο αρχιεπισκοπικό θρόνο. Μάλιστα έλαβε μέρος στην Α' Οικουμενική Σύνοδο, όπου ξεχώρισε για τη σοφία και την ηθική του τελειότητα. Ο Άγιος Νικόλαος ήταν προικισμένος και με το χάρισμα της θαυματουργίας με το οποίο έσωσε πολλούς ανθρώπους και όσο ήταν εν ζωή αλλά και μετά την κοίμησή του το 330 μ.Χ. Για παράδειγμα όταν κάποτε κινδύνευσε κάποιος στη θάλασσα - λόγω σφοδρών ανέμων - και επικαλέστηκε το όνομα του αγίου σώθηκε και μάλιστα ενώ βρισκόταν στη μέση του πελάγους βρέθηκε αβλαβής στο σπίτι του. Το θαύμα έγινε αμέσως γνωστό στην Πόλη και ο λαός προσήλθε αμέσως σε λιτανεία και αγρυπνία προκειμένου να τιμήσει το θαυματουργό Άγιο.

Περί των Ιερών Λειψάνων του Αγίου

Ο τάφος του Αγίου Νικολάου στη Βασιλική του Μπάρι, ανοίχθηκε αναγκαστικά το 1953 μ.Χ., κατά την διάρκεια αναστηλωτικών εργασιών, την νύκτα της 5ης προς 6ης Μαΐου. Για τον σκοπό αυτό συγκροτήθηκε επιτροπή από τον Πάπα, με Πρόεδρο τον τότε Ρωμαιοκαθολικό Αρχιεπίσκοπο του Μπάρι Ερρίκο Νικόδημο, στην οποία ανατέθηκε η κανονική αναγνώριση των λειψάνων του τάφου. Παράλληλα ο αναγνωριστικός έλεγχος και η καταμέτρηση των οστών ανατέθηκε στον Καθηγητή της Ανατομίας στο Πανεπιστήμιο του Μπάρι Λουίτζι Μαρτίνο και τον βοηθό του Γιατρό Αλφρέντο

Ρουγγιέρι.

Τα Λείψανα μέσα στη λάρνακα έπλεαν σέ ένα διαυγές, άχρωμο και άοσμο υγρό, το οποίο είχε βάθος τρία περίπου εκατοστά. Η εξέταση του υγρού αυτού από τα Ινστιτούτα Χημείας και Υγιεινής του Πανεπιστημίου του Μπάρι απέδειξε, ότι επρόκειτο για καθαρό νερό, ελεύθερο από άλατα και στείρο από μικροοργανισμούς! Η έρευνα απέδειξε, ότι το υγρό αυτό προήρχετο από τις μυελοκυψέλες των σπογγωδών οστέων!

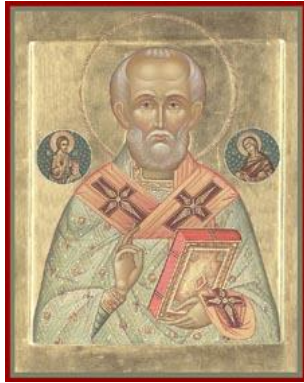
Η τρίτη ιστορικά ανακομιδή έγινε την νύκτα της 7ης προς 8ης Μαΐου 1957 μ.Χ., με σκοπό νέα αναγνώριση, καταμέτρηση, ανατομική και ανθρωπολογική μελέτη, πριν την οριστική κατάθεση στην λάρνακα, μετά το πέρας των αναστηλωτικών εργασιών. Στην ιατρική ομάδα συμμετείχε την φορά αυτή και ο Γιατρός Λουϊτζι Βενέζια. Τα αποτελέσματα της ανθρωπολογικής εξέτάσεως των Ιερών Λειψάνων υπήρξαν εντυπωσιακά. Διαπιστώθηκε, ότι ανήκαν σέ ένα και το αυτό άτομο και μάλιστα σε άνδρα που είχε ύψος 1.67 περίπου, τρεφόταν κυρίως με φυτικά προϊόντα και πέθανε σε ηλικία μεγαλύτερη των 70 ετών. Το άτομο αυτό ανήκε στην λευκή Ινδοευρωπαϊκή φυλή. Η κατάσταση ορισμένων οστών έδειξε ακόμη, ότι το άτομο στο οποίο ανήκαν, πρέπει να είχε υποφέρει πολύ κάτω από ιδιαίτερα δυσμενείς συνθήκες διαβίωσης, που του άφησαν σημάδια στην υπόλοιπη ζωή του. Η αγκυλωτική σπονδυλοαθρίτιδα και η διάχυτη ενδοκρανιακή υπερόστωση, πρέπει να κληρονομήθηκαν από κάποια υγρή φυλακή, όπου πέρασε αρκετά χρόνια της ζωής του και μάλιστα σε προχωρημένη ηλικία.

Η ιχνογραφική ανάπλαση του προσώπου, με την μέθοδο της

υπερσκελετικής αναπλάσεως των μαλακών μερών της κεφαλής, απέδωσε επίσης θεαματικά αποτελέσματα. Τα σχετικά ιχνογραφήματα που δημοσίευσε ο Καθηγητής Μαρτίνο, βρίσκονται σε συμφωνία με τις παλαιότερες απεικονίσεις του Αγίου, εκείνη της Αγίας Μαρίας της Πρώτης (στη Ρώμη, 8ος ή 9ος αιώνας μ.Χ.) και αυτή του Παρεκκλησίου του Αγίου Ισιδώρου, στον Ναό του Αγίου Μάρκου (στη Βενετία, ψηφιδωτό του 12ου αιώνα μ.Χ.).

Δηλαδή, με τις εξετάσεις των Λειψάνων του Αγίου Νικολάου, πιστοποιήθηκε η γνησιότητά τους, αποδείχθηκε επιστημονικά η μυροβλυσία του και επίσης ότι η πάροδος του χρόνου δεν άμβλυνε την μνήμη των βασικών χαρακτηριστικών της μορφής του, όπως τα διέσωσε η Ορθόδοξη εικονογραφική παράδοση (πρόσωπο ασκητικό, ευγενικό, με αρμονικές αναλογίες, υψηλό και πλατύ μέτωπο, μεγάλα μάτια - ελαφρά βαθουλωτά - έντονα ζυγωματικά, φαλάκρα). (Βλ. Αντ. Μάρκου, «Τα Λείψανα του Αγ. Νικολάου Επισκόπου Μύρων της Λυκίας και οι ιστορικές τους περιπέτειες»· Περιοδικό «Ορθόδοξη Μαρτυρία» Λευκωσίας, φ. 44/1994, σελ. 98 - 106· αγγλική έκδοση από το Κέντρο Παραδοσιακών Ορθοδόξων Σπουδών Έτνας Καλιфорνίας, 1994).

Saint Nicholas the Wonderworker, Archbishop of Myra in Lycia

Saint Nicholas, the Wonderworker, Archbishop of Myra in Lycia is famed as a great saint pleasing unto God. He was born in the city of Patara in the region of Lycia (on the south coast of the Asia Minor peninsula), and was the only son of pious parents Theophanes and Nonna, who had vowed to dedicate him to God.

As the fruit of the prayer of his childless parents, the infant Nicholas from the very day of his birth revealed to people the light of his future glory as a wonderworker. His mother, Nonna, after giving birth was immediately healed from illness. The newborn infant, while still in the baptismal font, stood on his feet three hours, without support from anyone, thereby honoring the Most Holy Trinity. Saint Nicholas from his infancy began a life of fasting, and on Wednesdays and Fridays he would not accept milk from his mother until after his parents had finished their evening prayers.

From his childhood Nicholas thrived on the study of Divine Scripture; by day he would not leave church, and by night he prayed and read books, making himself a worthy dwelling place for the Holy Spirit.

Bishop Nicholas of Patara rejoiced at the spiritual success and deep piety of his nephew. He ordained him a reader, and then elevated Nicholas to the priesthood, making him his assistant and entrusting him to instruct the flock.

In serving the Lord the youth was fervent of spirit, and in his proficiency with questions of faith he was like an Elder, who aroused the wonder and deep respect of believers. Constantly at work and vivacious, in unceasing prayer, the priest Nicholas displayed great kind-heartedness towards the flock, and towards the afflicted who came to him for help, and he distributed all his inheritance to the poor.

There was a certain formerly rich inhabitant of Patara, whom Saint Nicholas saved from great sin. The man had three grown daughters, and in desperation he planned to sell their bodies so they would have money for food. The saint, learning of the man's poverty and of his wicked intention, secretly visited him one night and threw a sack of gold through the window. With the money the man arranged an honorable marriage for his daughter. Saint Nicholas also provided gold for the other daughters, thereby saving the family from falling into spiritual destruction. In bestowing charity, Saint Nicholas always strove to do this secretly and to conceal his good deeds.

The Bishop of Patara decided to go on pilgrimage to the holy places at Jerusalem, and entrusted the guidance of his flock to Saint Nicholas, who fulfilled this obedience carefully and with love. When the bishop returned, Nicholas asked his blessing for a pilgrimage to the Holy Land. Along the way the saint predicted a storm would arise and threaten the ship. Saint Nicholas saw the devil get on the ship, intending to sink it

and kill all the passengers. At the entreaty of the despairing pilgrims, he calmed the waves of the sea by his prayers. Through his prayer a certain sailor of the ship, who had fallen from the mast and was mortally injured, was also restored to health.

When he reached the ancient city of Jerusalem and came to Golgotha, Saint Nicholas gave thanks to the Savior. He went to all the holy places, worshiping at each one. One night on Mount Sion, the closed doors of the church opened by themselves for the great pilgrim. Going round the holy places connected with the earthly service of the Son of God, Saint Nicholas decided to withdraw into the desert, but he was stopped by a divine voice urging him to return to his native country. He returned to Lycia, and yearning for a life of quietude, the saint entered into the brotherhood of a monastery named Holy Sion, which had been founded by his uncle. But the Lord again indicated another path for him, “Nicholas, this is not the vineyard where you shall bear fruit for Me. Return to the world, and glorify My Name there.” So he left Patara and went to Myra in Lycia.

Upon the death of Archbishop John, Nicholas was chosen as Bishop of Myra after one of the bishops of the Council said that a new archbishop should be revealed by God, not chosen by men. One of the elder bishops had a vision of a radiant Man, Who told him that the one who came to the church that night and was first to enter should be made archbishop. He would be named Nicholas. The bishop went to the church at night to await Nicholas. The saint, always the first to arrive at church, was stopped by the bishop. “What is your name, child?” he asked. God’s

chosen one replied, “My name is Nicholas, Master, and I am your servant.”

After his consecration as archbishop, Saint Nicholas remained a great ascetic, appearing to his flock as an image of gentleness, kindness and love for people. This was particularly precious for the Lycian Church during the persecution of Christians under the emperor Diocletian (284-305). Bishop Nicholas, locked up in prison together with other Christians for refusing to worship idols, sustained them and exhorted them to endure the fetters, punishment and torture. The Lord preserved him unharmed. Upon the accession of Saint Constantine (May 21) as emperor, Saint Nicholas was restored to his flock, which joyfully received their guide and intercessor.

Despite his great gentleness of spirit and purity of heart, Saint Nicholas was a zealous and ardent warrior of the Church of Christ. Fighting evil spirits, the saint made the rounds of the pagan temples and shrines in the city of Myra and its surroundings, shattering the idols and turning the temples to dust.

In the year 325 Saint Nicholas was a participant in the First Ecumenical Council. This Council proclaimed the Nicean Symbol of Faith, and he stood up against the heretic Arius with the likes of Saints Sylvester the Bishop of Rome (January 2), Alexander of Alexandria (May 29), Spyridon of Trimythontos (December 12) and other Fathers of the Council.

Saint Nicholas, fired with zeal for the Lord, assailed the heretic Arius with his words, and also struck him upon the face. For this reason, he was deprived of the emblems of his episcopal rank and placed under

guard. But several of the holy Fathers had the same vision, seeing the Lord Himself and the Mother of God returning to him the Gospel and omophorion. The Fathers of the Council agreed that the audacity of the saint was pleasing to God, and restored the saint to the office of bishop. Having returned to his own diocese, the saint brought it peace and blessings, sowing the word of Truth, uprooting heresy, nourishing his flock with sound doctrine, and also providing food for their bodies.

Even during his life the saint worked many miracles. One of the greatest was the deliverance from death of three men unjustly condemned by the Governor, who had been bribed. The saint boldly went up to the executioner and took his sword, already suspended over the heads of the condemned. The Governor, denounced by Saint Nicholas for his wrong doing, repented and begged for forgiveness.

Witnessing this remarkable event were three military officers, who were sent to Phrygia by the emperor Constantine to put down a rebellion. They did not suspect that soon they would also be compelled to seek the intercession of Saint Nicholas. Evil men slandered them before the emperor, and the officers were sentenced to death. Appearing to Saint Constantine in a dream, Saint Nicholas called on him to overturn the unjust sentence of the military officers.

He worked many other miracles, and struggled many long years at his labor. Through the prayers of the saint, the city of Myra was rescued from a terrible famine. He appeared to a certain Italian merchant and left him three gold pieces as a pledge of payment. He requested him to sail to Myra and deliver grain there. More than once, the saint saved

those drowning in the sea, and provided release from captivity and imprisonment.

Having reached old age, Saint Nicholas peacefully fell asleep in the Lord. His venerable relics were preserved incorrupt in the local cathedral church and flowed with curative myrrh, from which many received healing. In the year 1087, his relics were transferred to the Italian city of Bari, where they rest even now (See May 9).

The name of the great saint of God, the hierarch and wonderworker Nicholas, a speedy helper and suppliant for all hastening to him, is famed in every corner of the earth, in many lands and among many peoples. In Russia there are a multitude of cathedrals, monasteries and churches consecrated in his name. There is, perhaps, not a single city without a church dedicated to him.

The first Russian Christian prince Askold (+ 882) was baptized in 866 by Patriarch Photius (February 6) with the name Nicholas. Over the grave of Askold, Saint Olga (July 11) built the first temple of Saint Nicholas in the Russian Church at Kiev. Primary cathedrals were dedicated to Saint Nicholas at Izborsk, Ostrov, Mozhaishk, and Zaraishk. At Novgorod the Great, one of the main churches of the city, the Nikolo-Dvorishensk church, later became a cathedral.

Famed and venerable churches and monasteries dedicated to Saint Nicholas are found at Kiev, Smolensk, Pskov, Toropetsa, Galich, Archangelsk, Great Ustiug, Tobolsk. Moscow had dozens of churches named for the saint, and also three monasteries in the Moscow diocese: the Nikolo-Greek (Staryi) in the Chinese-quarter, the Nikolo-

Perervinsk and the Nikolo-Ugreshsk. One of the chief towers of the Kremlin was named the Nikolsk.

Many of the churches devoted to the saint were those established at market squares by Russian merchants, sea-farers and those who traveled by land, venerating the wonderworker Nicholas as a protector of all those journeying on dry land and sea. They sometimes received the name among the people of “Nicholas soaked.”

Many village churches in Russia were dedicated to the wonderworker Nicholas, venerated by peasants as a merciful intercessor before the Lord for all the people in their work. And in the Russian land Saint Nicholas did not cease his intercession. Ancient Kiev preserves the memory about the miraculous rescue of a drowning infant by the saint. The great wonderworker, hearing the grief-filled prayers of the parents for the loss of their only child, took the infant from the waters, revived him and placed him in the choir-loft of the church of Holy Wisdom (Hagia Sophia) before his wonderworking icon. In the morning the infant was found safe by his thrilled parents, praising Saint Nicholas the Wonderworker.

Many wonderworking icons of Saint Nicholas appeared in Russia and came also from other lands. There is the ancient Byzantine embordered image of the saint, brought to Moscow from Novgorod, and the large icon painted in the thirteenth century by a Novgorod master.

Two depictions of the wonderworker are especially numerous in the Russian Church: Saint Nicholas of Zaraisk, portrayed in full-length, with his right hand raised in blessing and with a Gospel (this image was brought to Ryazan in 1225 by the future wife of Prince Theodore, the

Byzantine Princess Eupraxia, who perished in 1237 with her husband and infant son during the incursion of Batu); and Saint Nicholas of Mozhaisk, also in full stature, with a sword in his right hand and a city in his left. This recalls the miraculous rescue of the city of Mozhaisk from an invasion of enemies, through the prayers of the saint. It is impossible to list all the grace-filled icons of Saint Nicholas, or to enumerate all his miracles.

Saint Nicholas is the patron of travelers, and we pray to him for deliverance from floods, poverty, or any misfortunes. He has promised to help those who remember his parents, Theophanes and Nonna.

Saint Nicholas is also commemorated on May 9 (The transfer of his relics) and on July 29 (his nativity).

In Italy, the relics of Saint Nicholas are in the Roman Catholic Basilica of Saint Nicholas in Bari; and his left arm is in Saint Nicholas Roman Catholic Church of Rimini.

In Russia, relics of Saint Nicholas are to be found in Christ the Savior Cathedral in Moscow, and in the Saint Alexander Nevsky Lavra in St. Petersburg.

The right hand of Saint Nicholas is in the church of Saint George the New in Bucharest, Romania.

In Greece, portions of the Saint's relics are in the Monasteries of Saint Nicholas Apo Bathia in Euböia, and Phaneromenē in Salaminos. A piece of the Saint's left arm is in the Metropolitan church of Volos. One of the Saint's teeth is at Kalabryta Monastery in the Peloponnēsos.

The Conception of the Most Holy Theotokos by Saint Anna

December 9

The righteous Joachim and Anna were childless for fifty years of their married life. In their old age the Archangel Gabriel appeared to each one of them separately, telling them that God had heard their prayers and that they would give birth to a daughter, Mary. Then St. Anna conceived by her husband and after nine months bore a daughter blessed by God and by all generations of men: the Most-holy Virgin Mary, the Theotokos.

Saints Joachim and Anna

St. Joachim was of the lineage of Judah and a descendant of King David. Anna was the daughter of Matthan the priest, from the lineage of Levi, as was Aaron the high priest. Matthan had three daughters: Mary, Sophia and Anna. Mary married, lived in Bethlehem, and gave birth to Salome; Sophia married, also lived in Bethlehem, and gave birth to Elizabeth, the mother of St. John the Forerunner; Anna married Joachim in Nazareth, and in old age gave birth to Mary, the Most-holy Theotokos. Joachim and Anna had lived together in marriage for fifty years, and yet had remained barren. They lived devoutly and quietly,

and of all their income they spent one third on themselves, distributed one third to the poor and gave the other third to the Temple, and they were well provided for. Once when in their old age they came to Jerusalem to offer a sacrifice to God, the high priest Issachar reprimanded Joachim, saying: “You are not worthy that a gift be accepted from your hands, for you are childless.” Others, who had children, pushed Joachim behind them as one unworthy. This greatly grieved these two aged souls and they returned home in great sorrow. Then the two of them fell down before God in prayer, that He work a miracle with them as He once had with Abraham and Sarah, and give them a child as a comfort in their old age. Then God sent His angel, who announced to them the birth of “a daughter most-blessed, by whom all nations on earth will be blessed and through whom the salvation of the world will come.” Anna straightway conceived, and in nine month gave birth to the Holy Virgin Mary. St. Joachim lived for eighty years and Anna lived for seventy-nine, at which time they reposed in the Lord.

Apolytikion

Against all hope, the bonds of barrenness are loosed today. For, God has hearkened unto Joachim and Anna clearly promising that they would bear a godly maiden. He who commanded the angel to cry out to her, “Hail, full of grace, the Lord is with you,” will be born of her, the infinite One Himself, becoming man.

Η Σύλληψη της Αγίας Άννης

(η Παναγία συλλαμβάνεται με θαυμαστό τρόπο στα άγια σπλάχνα της μητέρας της, της Άννας)

Για τον βίο της Αγίας Άννας, της μητέρας της Θεοτόκου και “γιαγιάς” του Χριστού, για την θαυμαστή σύλληψη της Θεοτόκου ένα αφιέρωμα με κείμενα και πολλές εικόνες. Η αγία Άννα, ως στείρα που θαυματουργικά γέννησε σε πολύ μεγάλη ηλικία, χαρίζει παιδάκια σε πολλά άτεκνα ζευγάρια που με πίστη ζητούν τη βοήθειά της. Ας έχουμε όλοι την χάρη και την ευλογία της.

Ο ΒΙΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ANNAΣ

«Ουχ ὥσπερ Εὐά συ τίκτεις ἐν λύπαις χαράν γὰρ ἔνδον Ἄννα κοιλίας φέρεις» (Από το Συναξάρι)

Η Αγία Θεοπρομήτωρ Άννα ανήκει εις τα ιερά πρόσωπα τα οποία εκλήθησαν να υπηρετήσουν τη θεία βουλή της σωτηρίας των ανθρώπων με τη σάρκωση του Θεού Λόγου. Θυγατέρα του Ματθάν από τη φυλή Λευί και της Μαρίας. Είχε δυό αδελφές, τη Μαρία, μητέρα της Σαλώμης και την Σοβή, μητέρα της Έλισσαβετ, η οποία γέννησε τον Πρόδρομο. Η Άννα ήλθε εις γάμον με τον Ιωακείμ, ο οποίος καταγόταν από τη φυλή του Ιούδα. Ευσεβείς και οι δυό με φόβον Θεού. Προσέχουν στη ζωή τους και ρυθμίζουν τις πράξεις τους σύμφωνα με το θείο νόμο. Ζούν με ταπείνωση στην αφάνεια. Η αρετή όμως όσο κι αν σκεπασθή από τη μετριοφροσύνη γίνεται φανερή, όπως φανερό γίνεται και το αόρατο άρωμα του λουλουδιού. Η παράδοση μας πληροφορεί για την κατοικία τους, ότι ήταν εκεί κοντά στην κολυμβήθρα της Βηθεσδά στα Ιεροσόλυμα. Έτσι η Άννα είχε κοντά της για να ικανοποιεί τη δίψα της ψυχής της με τη λατρεία του Θεού το

Ναό των Ιεροσολύμων, τον οποίον, άλλοι, για να τον απολαύσουν έπρεπε να έλθουν με κοπιαστικό ταξίδι από μακριά. Αλλά το ζεύγος Ιωακείμ και Άννα δεν είχαν παιδιά και τα δώρα των άτεκνων δεν έγινοντο δεκτά στο Ναό. Μη φέροντας, τη ντροπή αυτή της ατεκνίας η Αγία Άννα επολιόρκησε μαζί με τον Ιωακείμ το θρόνο της θείας δωρεάς. Πολιορκία διά προσευχής επίμονος, θερμή επί χρόνια, μια ολόκληρη ζωή προσευχή, δικαίων ανθρώπων. Ο ουρανός όμως σιωπά. Ποιος γνωρίζει γιατί; «Τις γαρ ἔγνω νούν Κυρίου;» Ποιος είναι εις θέσιν να γνωρίζει τα ανεξερεύνητα κρίματα του Θεού; Η Άννα κάνει τάμα «Το γεννησόμενον δοτόν σοι προσάξωμεν». Αν με αξιώσεις να γίνω μητέρα, το παιδί που θα μου δώσης θα το προσφέρωμε εγώ και ο Ιωακείμ αφιέρωμα σε σένα Θεέ μου. Ο ουρανός εξακολουθεί να μη δίδει απάντηση. Η Θεία βουλή έχει το σχέδιό της. Οι δίκαιοι όμως δοκιμάζονται. Δεν απελίζονται, ούτε γογγύζουν. Κι όταν φθάνουν στην ηλικία του γήρατος και μαραίνεται η ελπίδα και τότε παραμένουν δούλοι του Θεού με υποταγή στο θέλημά του. Η πανσοφία του Θεού, δοκιμάζοντας την υπομονή των δικαίων, ετοιμάζει έργο θαυμαστό. Προετοιμάζει τον πατέρα και την μητέρα της μητέρας του Θεού. Αφήνει τον Ιωακείμ και την Άννα να δοκιμασθούν «ὡς χρυσός ἐν χωνευτηρίῳ» για να αναδειχθούν «εὐχρηστα σκεύη ἐλέους», με τα οποία σκεύη, ως όργανα θα απεργασθή ο Θεός τη σωτηρία του ανθρωπίνου γένους. Ο Θεός δεν είναι προσωπολήπτης. Το ζεύγος Ιωακείμ και Άννα εξελέγη ως καλή ρίζα που θα δώση το θαυμαστό βλαστό της παρθενίας, όχι δι' άλλον λόγον, αλλά χάρις στην υπεροχή της αρετής και της ευσεβείας τους και γίνονται με θαυμαστό τρόπο σε προκεχωρημένη ηλικία γονείς. «Έδει γαρ την του Θεού άφραστον και

συγκαταβατικήν σάρκωσιν προειδοποιηθῆναι τοῖς θαύμασιν». Ἐπρεπε, γράφει ὁ ἱερεὺς Δαμασκηνός, ἡ συγκατάβασις τοῦ Θεοῦ νὰ γίνῃ ἄνθρωπος νὰ ξεκινήσῃ με τὸ θαῦμα. Ἡ στείρα καὶ γερόντισσα Ἄννα γίνεται μητέρα. Καὶ ποίου τέκνου μητέρα! Ἐδωσαν ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα, ὡς ὁ πλέον καλλίκαρπος βλαστός τοῦ ἀνθρωπίνου δένδρου, τὸν ωραιότερο καρπὸ, τοῦ οὐοῦ ἡ χάρις καὶ ἡ εὐωδιά ἔφερε τὸν οὐρανὸν στὴ γῆ. «Ὡ μακάριον ζεύγος Ἰωακείμ καὶ Ἄννα ὄντως πανάχραντον, ἀναφωνεῖ ὁ ἱερός πάλιν Δαμασκηνός, ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς κοιλίας, υμῶν ἐπεγνώσθητε... καὶ εὐαρέστως καὶ ἀξίως τῆς ἐξ υμῶν τεχθείσης ἐπολιτεύσασθε». Καὶ συνεχίζει: «Ὠνώπιόν σας, ὦ μακαρία σύζυγιά εἶναι ὑπόχρεως ὅλη ἡ δημιουργία διότι διὰ μέσου σας προσέφεραν εἰς τὸν Δημιουργὸν δῶρον ἀνεκτίμητον, μητέρα σεμνήν, ἀξίαν ἐκείνου ποὺ τὴν ἐκτίσε. Ἐχετε τὰ πρωτεία ἀνάμεσα στοὺς φίλους τοῦ Θεοῦ, ὡς πρόγονοι τοῦ βασιλέως τῶν βασιλέων, ὡς μυστικὸν θησαυροφυλάκιον τῆς μακαρίας Τριάδος». Ὅταν ἦλθε ὁ προσδιορισμένος καιρὸς, ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα φέρουν «τὸ δεκτὸν δῶρον τοῦς» στὸ Ναὸ τοῦ Κυρίου. Τηροῦν τὴν ἐντολὴ «ἀποδώσεις τῷ Κυρίῳ τὰς εὐχὰς σου» καὶ ἐκπληρώνουν τὸ τάμα προσφέροντας τὴν τριετὴ θυγατέρα τοῦς ἀφιέρωμα εἰς τὸν Θεόν. Ἡ παράδοσις πληροφορεῖ ὅτι ἡ θεοπρομήτωρ Ἄννα ἀπέθανε εἰς ἡλικίαν 69 ἐτῶν καὶ ὁ Ἰωακείμ 80. Ἡ Θεοτόκος ἦταν 11 ἐτῶν ὅταν ἔμεινε ὀρφανή καὶ ἀπὸ τοῦς δύο γονεῖς τῆς. Βρισκόταν ἀκόμη στὸ Ναὸ τῶν Ἱεροσολύμων. Στὸν εορταστικὸ κύκλο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας ἡ Ἁγία Ἄννα ἔχει μία ἰδιαίτερα τιμητικὴ θέση. Τρεῖς φορές τὸ χρόνο εορτάζεται ἡ μνήμη τῆς: α) Στις 9 Σεπτεμβρίου, μαζί με τὸν θεοπροπάτορα Ἰωακείμ, τὴν ἐπομένη τῶν γενεθλίων τῆς Θεοτόκου, γιὰ νὰ τιμηθοῦν οἱ

γεννήτορες τῆς Ὑπεραγίας Μητρός τοῦ Κυρίου, β) Στις 9 Δεκεμβρίου εορτάζεται «ἡ παρ' ἐλπίδα σύλληψις», τῆς Ἁγίας Ἄννης, καὶ γ) Στις 25 Ἰουλίου εορτάζεται ἡ οσία κοίμησις τῆς. Ἄξιον σημειώσεως εἶναι ὅτι εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, τὸ περιβόλι, ὅπως λέγεται, τῆς Παναγίας ἔχει καὶ ἡ Ἁγία Ἄννα μία ξεχωριστὴ θέση τιμῆς. Στὸ ὄνομά τῆς τιμάται ἡ μεγαλύτερη καὶ ἀρχαιότερη ἐκεῖ Σκήτη. Ἀριθμεῖ 50 περίπου ἀσκητικὲς καλύβες, τὸ δε Κυριακὸ, ποὺ εἶναι μεγαλοπρεπέστατος Ναὸς πυκνὰ ἀγιογραφημένος εἶναι ἀφιερωμένος στὴ Γαγιά, ὅπως χαιδευτικά ἀποκαλοῦν οἱ ἀγιορεῖτες τὴν Ἁγία Ἄννα. Στὸ Κυριακὸ τῆς Σκήτης φυλάσσεται ἀνεκτίμητος θησαυρὸς τὸ ἀριστερὸ πόδι τῆς θεοπρομήτορος, εἰς δὲ τὴν Ἱερά Μονὴ Κουτλουμουσίου φυλάσσεται ὁλόκληρη ἡ κνήμη τοῦ δεξιοῦ ποδιοῦ. Τὸ Ἱερό αὐτὸ λείψανο ἀξιώθηκε νὰ προσκυνήσῃ ὁ λαὸς τῆς Αἰγιαλείας τὸ 1982, ὅταν τοῦτο μετεκομίσθη στὸν Ἱερό Ναὸ Ἁγίας Ἄννης Αἰγίου διὰ προσκύνημα. Ὁ πιστὸς τοῦ Κυρίου λαὸς πιστεύει ὅτι μεγάλη εἶναι ἡ δύναμις τῶν προσευχῶν τῆς βρεφοκρατοῦσης τὴν μητέρα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἁγίας Ἄννης καὶ διὰ τοῦτο καταφεύγει στὴ μεσιτεία τῆς καὶ στὶς προσευχὲς τῆς, αἱ ὁποῖαι εἶθε νὰ σκεπάζουν καὶ τὸν γράφοντα τὸ παρόν, καθὼς καὶ τὰ τέκνα τοῦ τα κατὰ σάρκα καὶ τα κατὰ πνεῦμα. Ἀμήν.

Εἰκονογραφία: Ὁ ἀσπασμὸς τῶν Θεοπατόρων στὴν Μονὴ τῆς Χώρας. Στὴν Ὁρθόδοξον εἰκονογραφικὴν παράδοσιν τὸ θέμα τῆς Συλλήψεως τῆς Θεοτόκου παριστάνεται με τὸν ἐναγκαλισμὸ καὶ τὸν ἀσπασμὸ τῶν γονέων τῆς Παρθένου. Ἡ παράστασις προέρχεται ἀπὸ τὸ Πρωτεὺς ἀγγέλιον, σύμφωνα με τὸ ὁποῖο ἡ Ἄννα ὅταν εἶδε ἐρχόμενο τὸν Ἰωακείμ ” ἔδραμε καὶ ἐκρεμάσθη εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ λέγουσα. Νῦν

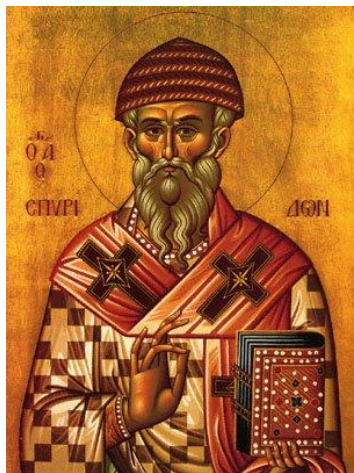
οίδα ότι ο Κύριος ο Θεός ηυλόγησέ μερ σφόδρα ...και η άτεκνος εν γαστρί λήψομαι.”

Εορτολογικό περιεχόμενο της εορτής-Συναξάριο.

Σύμφωνα με το προαιώνιο σχέδιο του Θεού, ο οποίος επιθυμούσε να ετοιμάσει ένα πάναγνο κατοικητήριο για να κατασκηνώσει μαζί με τους ανθρώπους, δεν επετράπη στον Ιωακείμ και την Άννα να αποκτήσουν απογόνους. Και οι δύο είχαν φθάσει σε προχωρημένη ηλικία και είχαν μείνει στείροι – συμβολίζοντας την ανθρώπινη φύση, στρεβλωμένη και αποξηραμένη από το βάρος της αμαρτίας και του θανάτου -, δεν έπαυσαν ωστόσο να παρακαλούν τον Θεό να τους λυτρώσει από το όνειδος της ατεκνίας. Όταν ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, ο Θεός έστειλε τον Αρχάγγελο Γαβριήλ στον Ιωακείμ που είχε αποσυρθεί σε ένα βουνό και στην Άννα που θρηνούσε την δυστυχία της στον κήπο τους, για να τους αναγγείλει ότι επρόκειτο σύντομα να εκπληρωθούν στο πρόσωπό τους οι πάλαι προφητείες και ότι θα γεννούσαν τέκνο που προοριζόταν να καταστεί η αυθεντική Κιβωτός της καινής Διαθήκης, η θεία Κλίμαξ, η άφλεκτος Βάτος, το αλατόμητον Όρος, ο ζωντανός Ναός όπου θα κατοικούσε ο Λόγος του Θεού . Την ημέρα αυτή, με την σύλληψη της Αγίας Άννης, τερματίζεται η στειρότητα της ανθρώπινης φύσης, που χωρίσθηκε από τον Θεό δια του θανάτου· και με την υπέρ φύσιν τεκνοποίηση αυτής που είχε μείνει στείρα έως την ηλικία κατά την οποία δεν μπορούν πλέον φυσιολογικά να τεκνοποιήσουν οι γυναίκες, ο Θεός ανήγγειλε και επιβεβαίωσε το πλέον υπερφυές θαύμα της ασπόρου συλλήψεως και την αμώμου γεννήσεως του Χριστού από τα σπλάγχνα της Υπεραγίας Θεοτόκου και Αειπαρθένου Μαρίας. Παρότι εγεννήθη από

θεία επέμβαση, η Παναγία προήλθε από σύλληψη μέσω συνευρέσεως ανδρός και γυναικός κατά τους νόμους της ανθρώπινης φύσης μας, της πεπτωκυίας και δέσμιας της φθοράς και του θανάτου μετά το προπατορικό αμάρτημα (βλ. Γέν. 3,16) . Σκεύος εκλογής, τίμιος Ναός που προετοίμασε ο Θεός πρό των αιώνων, η Θεοτόκος είναι η πλέον αγνή και τέλεια αντιπρόσωπος της ανθρωπότητας, αλλά δεν βρίσκεται εκτός της κοινής κληρονομίας και των συνεπειών του αμαρτήματος των πρωτοπλάστων. Ακριβώς όπως έπρεπε, για να μας λυτρώσει ο Χριστός από το κράτος του θανάτου δια του εκουσίου Σταυρικού Του θανάτου (βλ. Εβρ. 2,14), να γίνει ο σαρκωθείς Λόγος του Θεού όμοιος με τον άνθρωπο στα πάντα πλην της αμαρτίας, εξίσου απαραίτητο ήταν η Μητέρα Του, στα σπλάγχνα της οποίας ο Λόγος του Θεού ενώθηκε με την ανθρώπινη σάρκα, να είναι σε κάθε τι όμοια με εμάς, υποκείμενη στην φθορά και στον θάνατο, μή τυχόν και θεωρηθεί ότι η Λύτρωση και η Σωτηρία δεν μας αφορούν απολύτως και εξ ολοκλήρου, εμάς του απογόνους του Αδάμ. Η Θεοτόκος εξελέγη μεταξύ των γυναικών όχι τυχαίω τω τρόπω, αλλά γιατί ο Θεός είχε προβλέψει προαιωνίως ότι θα ήταν σε θέση να διαφυλάξει τελείως την αγνότητά της ώστε να Τον δεχθεί μέσα της . Και ενώ συνελήφθη και γεννήθηκε όπως όλοι μας, αξιώθηκε να καταστεί κατά σάρκα Μητέρα του Υιού του Θεού και κατά πνεύμα μητέρα όλων μας. Γλυκύτατη και φιλεύσπλαγχνος, είναι σε θέση να μεσιτεύει υπέρ ημών ενώπιον του Υιού της, ώστε να μας χαρίσει Εκείνος το μέγα έλεος. Ακριβώς όπως ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός είναι ο καρπός της παρθενίας της, η Υπεραγία Θεοτόκος ήταν καρπός της σωφροσύνης του Ιωακείμ και της Άννας. Ακολουθώντας αυτήν την οδό της αγνότητος και εμείς, μοναχοί και σώφρονες χριστιανοί, κάνουμε να γεννηθεί και να μεγαλώσει μέσα μας ο Σωτήρας Χριστός.

Άγιος Σπυρίδων ο Θαυματουργός

Ο άγιος Σπυρίδων (270-348) γεννήθηκε και έζησε στη Κύπρο ασκώντας το επάγγελμα του βοσκού. Ολιγογράμματος, απλός στους τρόπους, ταπεινός, πράος, ενάρετος. Ποτάμι ανεξάντλητο της αγάπης (αγάπης ρεΐθρον μη κενούμενον), φιλόξενος, προστάτης των χηρών και των πτωχών, παρηγοριά των θλιμμένων, ανεξίκακος αλλά και πηγή των θαυμάτων. Σύμφωνα με ιστορικές μαρτυρίες ετιμάτο και όταν ζούσε ως θαυματουργός. Ήταν έγγαμος και είχε μία κόρη, την Ειρήνη. Όταν κοιμήθηκε η σύζυγός του φρόντισε περισσότερο το βίο της αρετής. Όπως γράφει ο βιογράφος του Συμεών ο Μεταφραστής (P.G, 116, 417-468) «είχε ζωγραφισμένες στον εαυτό του όλες τις αρετές». Όταν κοιμήθηκε ο επίσκοπος της μικρής πόλεως Τριμυθούντος, που βρίσκεται μεταξύ Λευκωσίας και Αμμοχώστου, οι πιστοί ομόφωνα τον κάλεσαν να γίνει Επίσκοπός τους. Ως επίσκοπος δεν άλλαξε τη ζωή του. Φρόντιζε το κοπάδι των ζώων του, ασχολείτο με τις γεωργικές εργασίες, φορούσε τα ίδια φτωχικά ρούχα και τον ίδιο σκούφο από

πλεγμένα φοινικόφυλλα. Κοιμήθηκε σε ηλικία 78 ετών ειρηνικά στις 12 Δεκεμβρίου του 348 και ενταφιάστηκε στην Τριμυθούντα. Περί τα τέλη του 6ου αι. λόγω επιδρομής βαρβάρων το λείψανο του μετακομίστηκε στην Κων/λη. Μετά την άλωση της Πόλης μεταφέρθηκε στην Ήπειρο και το 1456 μ. Χ. στην Κέρκυρα. Από το 1589 εναποτέθηκε στον επ' ονόματί του ναό όπου και παραμένει, «αδιάφθορο» διατηρώντας την ελαστικότητα του δέρματος του, μέσα σε πολύτιμη λάρνακα συνεχίζοντας τις θαυματουργικές θεραπείες. Από το λείψανο του λείπει το δεξιό χέρι, το οποίο βρίσκεται στη Ρώμη. Το πλήθος των θαυμάτων του αναφέρει ο βιογράφος του με λεπτομέρειες.

Θα αναφερθούμε στα γεγονότα και τα θαύματα που... αναφέρονται στο απολυτίκιο του.

α. « Της συνόδου της πρώτης αναδείχθης υπέρμαχος».

Ο άγιος Σπυρίδων δεν είχε κατά κόσμον σοφία, ήταν όμως θεοφόρος. Εκινείτο από το Άγιο Πνεύμα και ήταν ζηλωτής της ορθοδόξου πίστεως. Επί της εποχής του συνεκλήθη η Α΄ Οικ. Σύνοδος για να καταδικάσει τον Άρειο που δεν δεχόταν ότι ο Υιός είναι ομοούσιος με τον Πατέρα αλλά μόνο ένα κτίσμα (δημιούργημα). Είχαν συγκεντρωθεί τότε οι 318 θεοφόροι Πατέρες που πολλοί από αυτούς ήσαν κάτοχοι της φιλοσοφικής παιδείας της εποχής. Ανάμεσα τους και ο απλός Σπυρίδων που δεν είχε ούτε ευφράδεια, ούτε ρητορική δεινότητα ώστε να μπορέσει να απαντήσει στους σοφιστικούς συλλογισμούς και τους κομψούς και γλαφυρούς λόγους των αντίθετων αιρετικών. Είχε μόνο την αρετή και τη Θεία Χάρη. Ιδιαίτερα διακρινόταν για την ευγλωττία του και τα περίτεχνα τεχνάσματα

κάποιος ρήτορας που παρουσίαζε την απάτη του Αρείου ως ορθή διδασκαλία.

Τον πλησίασε ό άγιος και θέλησε να του μιλήσει. Τότε επενέβησαν οι άλλοι Πατέρες που γνώριζαν την απαιδευσία του και την απλοϊκότητά του και τον εμπόδιζαν. Ο άγιος όμως δεν τους άκουσε γιατί είχε το σχέδιο του για την απόδειξη της αλήθειας. Αφού μίλησε σύντομα εκθέτωντας την ορθόδοξη διδασκαλία κρατώντας στο αριστερό του χέρι ένα κεραμίδι και κάνοντας με το δεξί του το σημείο του σταυρού είπε: «Εις το όνομα του Πατρός». Τότε είδαν όλοι να ανεβαίνει προς τα πάνω η φωτιά, η οποία έψησε το κεραμίδι. «Και του Υιού» συνέχισε ο άγιος. Τότε έτρεξε προς τα κάτω το νερό με το οποίο ζυμώθηκε η λάσπη του κεραμιδιού. «Και του Αγίου Πνεύματος» συνέχισε και άνοιξε το χέρι του και έδειξε το χώμα με το οποίο κατασκευάστηκε το κεραμίδι.

Με το θαύμα του κεραμιδιού έμειναν έκπληκτοι όλοι. Το ένα κεραμίδι φανέρωνε τον ένα Θεό και τα τρία στοιχεία του τα τρία ομοούσια πρόσωπα της Αγίας Τριάδος.

«Οι επίσκοποι επέστρεψαν στις επαρχίες τους, αισθανόμενοι απέραντη αγαλλίαση για την νίκη, εκπληττόμενοι από το θαύμα και δοξάζοντας τον Θεό...Ο αυτοκράτορας, έκπληκτος τίμησε με ξεχωριστές τιμές τον άγιο Σπυρίδωνα». Με το θαύμα αυτό έγινε «υπέρμαχος» της πίστewς.
β. « διό νεκρά συ εν τάφω προσφωνείς».

Κατά το χρόνο της απουσίας του αγίου Σπυρίδωνα στη Νίκαια για τις εργασίες της Συνόδου ξαφνικά απεβίωσε η κόρη του Ειρήνη, η οποία ζούσε ως μοναχή. Ο άγιος με υπομονή και καρτερία πέρασε τη λύπη του αποχωρισμού. Όταν γύρισε στην επισκοπή του ήλθε μια γυναίκα

πολύ λυπημένη και του ανέφερε ότι έδωσε στη κόρη του, όταν ζούσε, ένα πολύτιμο χρυσό κόσμημα για να της το φυλάξει. Ο άγιος έψαξε με κάθε επιμέλεια κάθε σημείο του σπιτιού της κόρης του αλλά δεν το βρήκε πουθενά.

Πήγε τότε στον τάφο της και σάν να ήταν ζωντανή της φώναξε: «Ειρήνη, αγαπημένο μου τέκνο, που βρίσκεται το κόσμημα που σου έδωσαν να το φυλάξεις;». Εκείνη αμέσως, σαν να ξύπνησε από κάποιο ελαφρό ύπνο είπε: «Πατέρα μου, το κόσμημα το έχω τοποθετημένο στο τάδε μέρος του σπιτιού». Ο άγιος μπροστά στην έκπληξη των παρευρισκομένων, σάν να ήταν κύριος της ζωής και του θανάτου, δωρεά που πήρε από τον Χριστό, διέταξε την κόρη του: « Κοιμήσου από τώρα κόρη μου, ως τότε που ο κοινός Δεσπότης, ο Ιησούς Χριστός, θα σε αναστήσει μαζί με όλους κατά την κοινή ανάσταση».

γ. «και όφιν εις χρυσούν μετέβαλες».

Ένας πάμπτωχος γεωργός, γνωστός του αγίου, κατέφυγε σε ένα πλούσιο που είχε γεμάτες τις αποθήκες του σιτάρι ζητώντας να δανειστεί, με την υπόσχεση της επιστροφής. Ο πλούσιος του είπε ότι χωρίς χρήματα δεν θα έπαιρνε ούτε τη σκιά του σπειριού του σιταριού. Ο καϋμένος έπεσε σε απόγνωση και κατέφυγε στον κοινό θησαυρό των φτωχών, τον άγιο Σπυρίδωνα. Αυτός τον στήριξε με τα λόγια του και του είπε να περιμένει μέχρι την επόμενη μέρα. Πήγε τότε σπίτι του και του έδωσε ένα χρυσό βαρύ αντικείμενο το οποίο θα το έδινε ενέχειρο στον πλούσιο για να πάρει το σιτάρι που χρειαζόταν. Έτσι και έγινε. Ο φτωχός πήρε πολύ σιτάρι έθρεψε την οικογένειά του και έσπειρε τα χωράφια του. Η σοδειά ήταν τόσο πλούσια ώστε έδωσε στον πλούσιο

το σιτάρι που του χρωστούσε και πήρε πίσω το ενέχειρο το οποίο επέστρεψε στον άγιο.

Τότε ο άγιος του είπε: «Ελα τώρα, αδελφέ μου, να το αποδώσουμε από κοινού σ' Αυτόν που από αγάπη και ευσπλαχνία σου το δάνεισε και σε διευκόλυνε». Τον πήρε μαζί του σε ένα μικρό κήπο και αφού προσευχήθηκε στο Θεό άφησε κάτω το χρυσό αντικείμενο που έγινε αμέσως φίδι ζωντανό που σύρθηκε στο έδαφος και πήγε στη φωλιά του. Γιατί «όφιος ο χρυσός ην».

δ. «και εν τω μέλπειν τας αγίας σου ευχάς, Αγγέλους έσχες συλλειτουργούντας σου».

Κάποτε ο άγιος Σπυρίδων πήγε στο ναό για να κάνει τον Εσπερινό. Δεν υπήρχε όμως λαός. Μόνο οι νεοκώροι και οι βοηθοί. Ο άγιος τους είπε να ανάψουν καντήλια περισσότερα από ότι συνήθως ανάβουν. Ο ίδιος στάθηκε μπροστά στην Αγία Τράπεζα αναφωνώντας το « ειρήνη πάσι». Επειδή όμως δεν υπήρχε ο λαός για να δώσει την απάντηση ακούστηκε από τον ουρανό φωνή πολλών μυριάδων που αντιφώνησε: «Και τω πνεύματι σου». Η φωνή ήταν μουσικότατη και παναρμόνια, δεν έμοιαζε με ανθρώπινη. Και όταν ο διάκος εκφωνούσε τα « ειρηνικά» τον έπιασε φόβος και δέος γιατί άκουγε το « Κύριε ελέησον» από τις αγγελικές φωνές. Η παναρμόνια αυτή φωνή ακουγόταν και έξω από το ναό. Πολλοί έτρεξαν με φόβο και θαυμασμό να δουν τι συμβαίνει. Μόλις μπήκαν δέν είδαν παρά μόνο τον άγιο και τον διάκο με τους λίγους πιστούς, που κι αυτοί έλεγαν ότι δεν είχαν δει κανένα, άκουαν όμως φωνή που τους γέμιζε θεία αγαλλίαση. Έτσι βλέπομε τον άγιο Σπυρίδωνα να τελεί την ακολουθία (μέλπειν τας αγίας σου ευχάς)

με συλλειτουργούς τους αγγέλους (αγγέλους έσχες συλλειτουργούντας).

Και σήμερα συνεχίζει τα θαύματα του ο άγιος. « Ο θαυματουργός καν τέθηκε Σπυρίδων, του θαυματουργείν ουκ έληξεν εισέτι» λένε οι στίχοι του συναξαρίου. Δηλ. Ο θαυματουργός Σπυρίδων, αν και πέθανε, δεν έπαυσε και τώρα να θαυματουργεί».

St. Spyridon the Wonderworker and Bishop of Tremithus

Saint Spyridon of Tremithus was born towards the end of the third century on the island of Cyprus. He was a shepherd, and had a wife and children. He used all his substance for the needs of his neighbors and the homeless, for which the Lord rewarded him with a gift of wonderworking. He healed those who were incurably sick, and cast out demons. After the death of his wife, during the reign of Constantine the Great (306-337), he was made Bishop of Tremithus, Cyprus. As a bishop, the saint did not alter his manner of life, but combined pastoral service with deeds of charity.

According to the witness of Church historians, Saint Spyridon participated in the sessions of the First Ecumenical Council in the year 325. At the Council, the saint entered into a dispute with a Greek philosopher who was defending the Arian heresy. The power of Saint Spyridon's plain, direct speech showed everyone the importance of human wisdom before God's Wisdom: "Listen, philosopher, to what I tell you. There is one God Who created man from dust. He has ordered all things, both visible and invisible, by His Word and His Spirit. The Word is the Son of God, Who came down upon the earth on account of our sins. He was born of a Virgin, He lived among men, and suffered and died for our salvation, and then He arose from the dead, and He has resurrected the human race with Him. We believe that He is one in essence (consubstantial) with the Father, and equal to Him in authority and honor. We believe this without any sly rationalizations, for it is impossible to grasp this mystery by human reason."

As a result of their discussion, the opponent of Christianity became the saint's zealous defender and later received holy Baptism. After his conversation with Saint Spyridon, the philosopher turned to his companions and said, "Listen! Until now my rivals have presented their arguments, and I was able to refute their proofs with other proofs. But instead of proofs from reason, the words of this Elder are filled with some sort of special power, and no one can refute them, since it is impossible for man to oppose God. If any of you thinks as I do now, let him believe in Christ and join me in following this man, for God Himself speaks through his lips."

At this Council, Saint Spyridon displayed the unity of the Holy Trinity in a remarkable way. He took a brick in his hand and squeezed it. At that instant fire shot up from it, water dripped on the ground, and only dust remained in the hands of the wonderworker. "There was only one brick," Saint Spyridon said, "but it was composed of three elements. In the Holy Trinity there are three Persons, but only one God."

The saint cared for his flock with great love. Through his prayers, drought was replaced by abundant rains, and incessant rains were replaced by fair weather. Through his prayers the sick were healed and demons cast out. A woman once came up to him with a dead child in her arms, imploring the intercession of the saint. He prayed, and the infant was restored to life. The mother, overcome with joy, collapsed lifeless. Through the prayers of the saint of God, the mother was restored to life. Another time, hastening to save his friend, who had been falsely accused and sentenced to death, the saint was hindered on his way by the unanticipated flooding of a stream. The saint commanded the water: "Halt! For the Lord of all the world commands that you permit me to cross so that a man may be saved." The will of the saint was fulfilled, and he crossed over happily to the other shore. The judge, apprised of the miracle that had occurred, received Saint Spyridon with esteem and set his friend free. Similar instances are known from the life of the saint. Once, he went into an empty church, and ordered that the lampadas and candles be lit, and then he began the service. When he said, "Peace be unto all," both he and the deacon heard from above the resounding of "a great multitude of voices saying, "And with thy spirit." This choir was majestic and more sweetly

melodious than any human choir. To each petition of the litanies, the invisible choir sang, “Lord, have mercy.” Attracted by the church singing, the people who lived nearby hastened towards it. As they got closer and closer to the church, the wondrous singing filled their ears and gladdened their hearts. But when they entered into the church, they saw no one but the bishop and several church servers, and they no longer heard the singing which had greatly astonished them.”

Saint Simeon Metaphrastes (November 9), the author of his *Life*, likened Saint Spyridon to the Patriarch Abraham in his hospitality. Sozomen, in his *CHURCH HISTORY*, offers an amazing example from the life of the saint of how he received strangers. One time, at the start of the Forty-day Fast, a stranger knocked at his door. Seeing that the traveller was very exhausted, Saint Spyridon said to his daughter, “Wash the feet of this man, so he may recline to dine.” But since it was Lent there were none of the necessary provisions, for the saint “partook of food only on certain days, and on other days he went without food.” His daughter replied that there was no bread or flour in the house. Then Saint Spyridon, apologizing to his guest, ordered his daughter to cook a salted ham from their larder. After seating the stranger at table, he began to eat, urging that man to do the same. When the latter refused, calling himself a Christian, the saint rejoined, “It is not proper to refuse this, for the Word of God proclaims, “Unto the pure all things are pure” (Titus 1:15). Another historical detail reported by Sozomen, was characteristic of the saint. It was his custom to distribute one part of the gathered harvest to the destitute, and another portion to those having need while in debt. He did not take a portion for himself, but simply

showed them the entrance to his storeroom, where each could take as much as was needed, and could later pay it back in the same way, without records or accountings. There is also the tale by Socrates Scholasticus about how robbers planned to steal the sheep of Saint Spyridon. They broke into the sheepfold at night, but here they found themselves all tied up by some invisible power. When morning came the saint went to his flock, and seeing the tied-up robbers, he prayed and released them. For a long while he advised them to leave their path of iniquity and earn their livelihood by respectable work. Then he made them a gift of a sheep and sending them off, the saint said kindly, “Take this for your trouble, so that you did not spend a sleepless night in vain.” All the Lives of the saint speak of the amazing simplicity and the gift of wonderworking granted him by God. Through a word of the saint the dead were awakened, the elements of nature tamed, the idols smashed. At one point, a Council had been convened at Alexandria by the Patriarch to discuss what to do about the idols and pagan temples there. Through the prayers of the Fathers of the Council all the idols fell down except one, which was very much revered. It was revealed to the Patriarch in a vision that this idol had to be shattered by Saint Spyridon of Tremithus. Invited by the Council, the saint set sail on a ship, and at the moment the ship touched shore and the saint stepped out on land, the idol in Alexandria with all its offerings turned to dust, which then was reported to the Patriarch and all the bishops. Saint Spyridon lived his earthly life in righteousness and sanctity, and prayerfully surrendered his soul to the Lord. His relics repose on the island of Corfu (Kerkyra), in a church named after him (His right hand, however, is located in Rome).

His memory is also celebrated on Cheesefare Saturday.

Let Every Day Be Christmas

Christmas is forever, not for just one day,
for loving, sharing, giving, are not to put away
like bells and lights and tinsel, in some box upon a shelf.
The good you do for others is good you do yourself.

Peace on Earth, good will to men,
kind thoughts and words of cheer,
are things we should use often
and not just once a year.

Remember too the Christ-child, grew up to be a man;
to hide him in a cradle, is not our dear Lord's plan.
So keep the Christmas spirit, share it with others far and near,
from week to week and month to month, throughout the entire year!

Norman Wesley Brooks

Ramblings of the Clairy

Ascension Church Pandemic Appeal Offering

Thank you for your contribution to Ascension Church during these unprecedented times. Your support is greatly appreciated and will help maintain our Community as it belongs to each of us. All donations are tax-deductible to the extent allowed by law. God bless!

Donation amount

\$50

\$100

\$250

\$500

\$0.00

Donate

<http://ascensionfairviewnj.square.site/>

Ascension Greek Orthodox Church
101 Anderson Ave. Fairview New Jersey

201-945-6448, Fax 201-945-6463

email: info@ascensionfairview.org website

Visit our website: www.AscensionFairview.org

Like us on Facebook:

"Ascension Greek Orthodox Church"

Want to be added to our email list? Contact us:

info@ascensionfairview.org

THE WEEKLY BULLETIN

SUNDAY, December 6, 2020

10th Sunday of Luke

ΚΥΡΙΑΚΗ, 6 Δεκεμβρίου, 2020

Ι' Λουκά

MEMORIAL SERVICES

MNHMOΣYNA

9 μήνες: Ηλίας Δράμας

9 months: Ilias Dramas